

[Wilhelm]

gassen er der en forskel, af præcis den grund, som handelsministeren nævnte, og som jeg også havde med i min første runde, nemlig transmissionssystemet. En del af omkostningerne, når man køber ab platform, bliver en slags egen andel. Endelig er der denne prisforskel på gassen, målt i energiækvivalenter, og olien. Der er den forskel, som jeg på grundlag af handelsministerens oplysninger tidligere til energipolitisk udvalg har opgjort til omkring 10 mia kr. for hele perioden, en halv mia kr. årligt – eller, hvis priserne løber, som nogle forudsætter, måske op til en hel mia kr. årligt. Men ellers er der ingen forskel, og det skyldes koncessionen. Om så Danmark blev verdens rigeste olie- og gasnation, var der ingen anden forskel for betalingsbalancen end den, der følger af en 8½ pct.s royalty – plus det, som de pågældende selskaber finder det for godt at lade sig beskatte af her i landet eller investere eller købe for her i landet.

Handelsministeren sagde – og det synes jeg var dagens tolv – at nu skulle vi jo ikke forfalde til historiske betragtninger. I lyset af, at hele handelsministerens redegørelse var én lang historisk redegørelse for den ene side af historien, nemlig hvad staten havde gjort med dong og fjong, og jeg ved ikke hvad, så skulle vi lige pludselig ikke forfalde til historiske betragtninger, når det gjaldt den anden side af historien, nemlig disse koncessionsforhold over for DUC og A. P. Møller.

I virkeligheden var det ikke så meget historiske betragtninger. Jeg ved ikke, om det er historiske betragtninger allerede, det, handelsministeren skrev til A. P. Møller den 19. december 1977, men det er bl. a. det, der gør det interessant at diskutere en lille smule – og mere ved en senere lejlighed – hvilke konsekvenser disse utrolige koncessionsforhold har fået helt konkret. Handelsministeren skriver til A. P. Møller den 19. december 1977 – energiudvalgets Almene del, bilag 12 – at han gerne vil bemærke, at den siden bevillingens meddelelse skete udvikling i koncessionspraksis i udlandet efter ministeriets opfattelse i høj grad kunne tale for en modernisering af mange af eneretsbevillingens vilkår, også ud over de ved aftalen af 15. juli 1976 gennemførte.

Det synes jeg er en fornuftig betragtning, en erkendelse af, at den aftale faktisk er dødsy, at almindelige koncessionsforhold i

hele verden siger noget ganske andet end det, der ligger i den helt utrolige koncession, som den danske stat har givet A. P. Møller og har gentaget over for A. P. Møller så sent som i sommeren 1976. Den tages der faktisk afstand fra her. Her siges, at almindelig koncessionspraksis i udlandet kunne tale for en modernisering, også i forhold til det, der skete 15. juli 1976. Men er det allerede historie, det, som ministeriet skrev for mindre end 2 måneder siden til A. P. Møller? Jeg gik ud fra, at det ikke var historie, og derfor fandt jeg, at der var grund til at nævne, hvad nogle af konsekvenserne har været. Nogle af konsekvenserne har været, at der altså i den danske del af Nordsøundergrunden kun er foretaget under 40 borer, medens der i den norske del er foretaget ca. 200 og i den britiske del over 1.000. Derfor har man af gode grunde ikke gjort de store fund, men det tyder ikke nødvendigvis på, at ressourcerne er mindre.

Det er da klart, at DUC foretrækker at investere andre steder, når de ikke af koncessionen ligesom af andre koncessioner er forpligtet til større intensitet. Når A. P. Møller, så vidt vi ved – regeringen er jo ikke så meddelssom på de områder, men vi har fået det oplyst ad anden vej – når A. P. Møller har koncession i Sydkorea, som forpligter, når A. P. Møller ejer Occudrill, som er hjemmehørende i Singapore, og som borer for A. P. Møller og for andre i Stillehavet, og når han er part i meget lovende borer i Det sydkinesiske Hav – men det er vel alt sammen også af nationale grunde – så er det ikke så mærkeligt, at intensiteten i efterforskningen i den danske del af Nordsøoklen er blevet temmelig ringe.

Jeg vil sige til sidst om DKPs dagsorden, at vi har ligesom SF ikke noget ønske om at tage alt, hvad der står i ministerens redegørelse eller notat, til efterretning. Det væsentlige, det positive, i den dagsorden, er jo, om der for en gangs skyld kunne blive offentlighed om en aftale, før den blev definitivt indgået. Nu er jeg ikke så sikker på, at det, der står i ministerens redegørelse her, lover en sådan offentlighed; det lover, at resultatet bliver forelagt folkettinget. Jeg vil derfor gerne have at vide helt præcist: er det et løfte om offentlighed, før aftalen bliver indgået, eller er det kun et løfte om, at man igen vil putte det hen i et undergrundsudvalg, hvor